

Kapitola 12:

Zlaté šupiny

Quinn přiskočil k lanu, které drželo padací mříž. Máchl mečem tak vysoko, jak jen dosáhl. Ostří projelo lanem jako pavučinkou. Konec lana se rozvlnil.

„Teď si nás chyťte, gardisti,“ sykl Quinn.

V poslední chvíli se vrhl pod padající hroty. Thea ho chytila za ruku a zatáhla. Mříž jen těsně minula jeho nohu a se zaduněním dosedla na zem.

Thea mu pomohla vstát. Gardisté se valili k bráně a Quinn si nebyl jistý, jak dlouho mříž vydrží.

„Mizíme!“ táhla ho Thea pryč.

„Okamžitě se vraťte,“ prskal Gorik. „Kdo zběhne od gardy, ten si to vypije.“

„Za tohle zaplatíte!“ syčela Rowena skrz kovové mříže.

„To ještě uvidíme!“ vysmál se jí Quinn, otočil se a uháněl pryč.

Bylo mu jasné, že gardisté se jen tak nesmíří s tím, že je obalamutili dva rekruti. Budou rozzuření a ponížení. Udělají cokoli, aby jeho i Theu dostali zpět a mohli je exemplárně potrestat. Budou si muset pospíšet.

Společně utíkali po hliněné cestě a neustále se ohlíželi.

Urazili jen něco přes půl kilometru, když tu Quinn uslyšel skřípění kovu následované duněním koňských kopyt.

„Už se dostali přes mříž,“ zafuněl udýchaně. „Jedou za námi!“

Dokázali to nějak rychle! Quinn doufal, že než se gardisté dostanou z kasáren, podaří se jim doběhnout až do vesnice, a možná se dokonce někde ukrýt. Teď a tady neměli šanci dostat se do bezpečí.

„Koukni, tamhle!“ vyhrkla Thea. Popadla Quinna za ruku a táhla ho pryč z cesty, na malou, zarostlou mýtinu. „Musíme se schovat...“

Prosekali si cestu pichlavým křovím a přistáli přímo v blátivé strouze. Nad nimi visely dlouhé šlahouny popínavých rostlin a ze všech stran je obklopovaly silné kmeny stromů.

Quinn zabořil obličej do bláta. Po těle mu lezly všemožné druhy hmyzu a ten puch se skoro nedal vydržet. Letní slunce už pálilo a horký vzduch na ně tlačil jako železná pěst.

Země se otřásala pod kopyty koní a z dálky se nesl křik. Brzy se gardisté dostali nebezpečně blízko, ale koně nezpomalili a Quinn si úlevně vydechl, když zpozoroval, jak se tmavá zpotená zvířata ženou dál.

„Dokázali jsme to,“ zamumlal.

„Sbohem, yaroská posádko!“ usmála se udýchaná Thea.

Poté, co celí zmáčení a zablácení vylezli ze strouhy, zamířili k rozlehlému dubovému lesu. Slunce stálo vysoko na obloze, a když konečně narazili na úzkou pěšinku vlnící se mezi stromy, bylo už dávno po poledni. Šplhali do příkrého svahu a přidržovali se pokroucených kořenů. Jen pomalu se prodírali

všudypřítomnou hustou vegetací. Každou chvíli zastavovali, aby si prosekali cestu nebo odehnali dotěrný hmyz. Zarostlým lesem se ozývalo volání podivných tvorů, skřeky a řev záhadných zvířat pobíhajících v porostu.

Teď už bylo Quinnovi jasné, proč ho Marta vždycky nabádala, aby se tomuto místu vyhýbal. Zšeřelý les působil strašidelně. Vyhýbali se velikým červeným rostlinám, jejichž květy se za nimi pomalu otáčely, jako by se chystaly zaútočit, a oba se snažili zaplašit pocit, že je někdo sleduje.

Konečně vystoupali na hřeben, kde stromy nerostly tak blízko sebe. Quinn v dálce spatřil budovu kasáren a posly Černé gardy mířící do všech stran. Na východě se na nebi vznášely Plovoucí hory, které vrhaly na oblast pod nimi věčný stín.

„Tady si chvílku odpočineme,“ zavolal na Theu a praštil sebou na zem.

„Konečně,“ vydechla Thea.

Aspoň na chvíli si Quinn mohl posedět a vydýchat se. Ohromně se mu ulevilo, že se dostal z kasáren. Říkal si přece, že tam rozhodně nestráví tři roky, a měl pravdu. Nadechl se opojné svobody a slunce ho pohladilo svými paprsky. Teď už se nezdály tak nesnesitelně horké.

Pak se zadíval k západu a spatřil svou vesnici — Řečiště — vklíněnou v zátočině řeky Yar. V tmavém flíčku na jejím okraji poznal zčernalé zbytky tetina domku. Nikdy toho neměli moc, ale teď neměli vůbec nic. Klid ho opustil a opět se v něm začal vzdouvat známý vztek.

Může za to Gorik, pomyslel si, za tohle všechno...

Jak hněv sílil, najednou ucítil ostrou bolest na prsou. Jako by mu na kůži tančily miliony horkých

jehliček. Quinn si zvedl tuniku a zalapal po dechu. Kůže na jeho hrudi se proměnila ve zlaté šupiny. Jeho dračí krev se začala projevovat.

„Podívej!“ zašeptal, když bolest ustoupila.

Thea překvapeně vykulila oči. „Měníš se do dračí podoby...“

Vážně se měním v draka! blesklo mu hlavou, když si šupiny osahal. Byly hladké jako říční oblázky, horké a silné a podivně krásné.

„Ale jak se to stalo?“ divil se Quinn.

„No,“ začala Thea, „podle Telema se dračí krev projevuje právě v tvém věku. Říkalo se, že proměnu spouští nějaký neovladatelný cit. Zlost, nenávisť, láska — cokoli hodně silného.“

To sedí, pomyslel si Quinn. Kdykoli si vzpomněl na Martu a Gorika, zmocnil se ho vztek. Stalo se to i tehdy, když gardisté podpálili dům — jen si toho nevšiml.

„Postupem času se to naučíš ovládat... snad,“ pokračovala Thea.

Quinn sklonil hlavu. Jak ho zlost opouštěla, šupinybledly, ale pořád cítil jejich sílu.

„A co pak?“ chtěl vědět.

„Pak z tebe bude opravdový drak,“ odtušila Thea. „Třeba písečný drak nebo kamenný drak... ne jen vyhublý kluk s šupinami na prsou...“

„Nech si to!“ zasmál se Quinn a strčil do They. „Až začnu vydechovat oheň, radši by sis měla dávat pozor!“

Quinn se zadíval do dálky a nechal myšlenky plynout. Být kamenným drakem by bylo skvělé. Mohl by Černou gardu vyhnat z Yarosu, aby už nikomu neubližovali. Ohnivý drak by taky nebyl špatný. Do konce i písečný drak, ať už má jakékoli schopnosti.

Bylo mu jedno, jaký vlastně bude, hlavně mu to umožní bojovat s Černou gardou.

Ještě před pár dny si myslel, že draci jsou zlí. A to-
též si myslí i všichni obyvatelé Alarisu. Každý, kdo
zahlédne jeho šupiny, ho okamžitě nahlásí. Bude mu-
set najít způsob, jak lidi přesvědčit o opaku.

„Měli bychom si rozmyslet, kam vlastně půjdeme,“
podotkla Thea, když se chystali na další cestu. „Ne-
můžeme pořád jen utíkat, a jestli tady zůstaneme
moc dlouho, najdou nás. Použij svůj meč.“

„Co?“ nechápal Quinn.

„Jako ve věži... Dovede nás k nejbližšímu dračímu
rytíři.“

Quinn tasil meč a zadíval se na obraz své dračí
podoby.

„Ignus,“ vyslovil první jméno draka, které ho na-
padlo. „Ohnivý drak.“

Meč se okamžitě otočil hrotem k východu. Quin-
nův odraz vybledl a nahradil ho hřmotný kovář shr-
bený nad kovadlinou. Pak vybledl i ten a Quinn spat-
řil obrovské Plovoucí hory vysoko na obloze.

„Žije někde na druhé straně Yarosu,“ poznamenal.
„Není to tak daleko.“

„Je to dost daleko,“ odušila Thea s pohledem
upřeným do dálky. „Pěšky by nám to mohlo trvat
několik dní. Jak se chceš tak dlouho skrývat?“

Quinn se zahleděl do krajiny. Bujné zelené lesy
střídal skalnatý terén — prašná cesta se vinula ote-
vřenou plání, na níž se statkáři a dělníci plahočili
jako mravenci.

„Půjdeme k cestě,“ rozhodl Quinn. „Mám nápad.“

Quinn s Theou v patách vyrazil přes otevřený
vrcholek kopce. Tentokrát zamířil na východ, zpátky
dolů do lesa.

Čím déle putovali, tím byl les podivnější. Velcí modří motýli poletovali mezi stromy jako třepotající se řeka zavěšená ve vzduchu. Sledoval je zvláštní mnohobarevný hmyz, jako by očekával snadnou kořist.

Konečně dorazili na okraj lesa. Byli tak vyčerpaní, že už nemohli udělat ani krok. Quinn odhadoval, že je od kasáren dělí alespoň pár kilometrů, ovšem při cestě hustým lesem to nebylo snadné poznat. Pod nimi se klikatila cesta jako prašná řeka.

„Měli bychom se držet stranou,“ přemítala Thea. „Co kdyby tudy někdo projížděl.“

„Právě v to doufám...“ odvětil Quinn.

„Cože?“ podivila se Thea.

„Podívej, tamhle!“ ukázal Quinn. Po cestě je statkář na velikém povozu naloženém pytli. „Když si popíšíme, doženeme ho!“

Seběhli na cestu právě ve chvíli, kdy povoz vyjížděl ze zatáčky. Poskakovali a mávali, až statkář zastavil.

„Hledáme vesnici, ve které pracuje kovář,“ oslovil ho udýchaně Quinn. „Neznáš nějakou?“

Statkář se podrbl na hlavě a dobře si je prohlédl. „Tady je kovář skoro v každé vesnici.“

„To víme,“ přikývl Quinn. „Ale tahle je zvláštní. Leží ve stínu Plovoucích hor.“

Statkář se znovu podrbl. „Stínov,“ zabručel nevrle. „Pěšky tam půjdete několik dní.“

Quinn si povšiml, že si odměřeně prohlíží jejich černé tuniky. Na útěku z kasáren si s sebou nevzali nic, do čeho by se mohli převléknout.

„Potřebujeme se tam dostat rychle,“ usmála se na muže Thea. „Myslíš, že bys nás tam dovezl?“ Vytáhla zpod tuniky malou stříbrnou minci a podržela ji v prstech. „Byli bychom ti moc vděční.“

A bylo to. Statkář se konečně nechal obměkčit a usmál se. Chybělo mu několik zubů. „Na takovou vděčnost bych si snadno zvykl.“ Ukázal palcem na zpola naložený povoz. „Udělejte si pohodlí — do rána jsme tam.“

Quinnovi se obrovsky ulevilo. Pomohl Thee vyšplhat nahoru a společně se uvelebili mezi pytli, aby je nikdo neviděl. Opět si mohl trochu vydechnout a zapomenout na Yaroskou posádku i krutosti Černé gardy. Byli na cestě k dračím rytířům a nic už je nemohlo zastavit.